

ZELENĚJŠÍ TRÁVA

Františka Sylva Vokurková

ZELENĚJŠÍ TRÁVA

Františka Sylva Vokurková
ZELENĚJŠÍ TRÁVA

Toto dílo, včetně všech svých částí, je zákonem chráněno. Každé jeho užití mimo úzké hranice zákona je nepřípustné a je trestné. To se týká zejména reprodukování či rozšiřování jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, fotografického či elektronického), ale také ukládání v elektronické formě pro účely rešeršní i jiné. K jakémukoli využití díla je proto nutný *písemný souhlas* nakladatele, který také stanoví přesné podmínky využití díla. Písemný souhlas je nutný i pro případy, ve kterých může být udělen bezplatně.

Copyright © Františka Sylva Vokurková, 2018

Copyright © Maxdorf, 2018

Cover layout © Maxdorf, 2018

Cover image © Daria Ustiugova | iStockphoto.com

Ilustrace Apulie © RNDr. Alexandra Vokurková

Vydal **MAXDORF** s. r. o., Na Šejdru 247/6a, 142 00 Praha 4,
www.maxdorf.cz

Redakce: **Mgr. Zuzana Samohylová, Ing. Veronika Pátková**

Layout: **DESIGN STUDIO MAXDORF**

Sazba: **Mgr. Tereza Janková**

Tisk: **Books Print s.r.o.**

Printed in the Czech Republic

ISBN 978-80-7345-586-6

„If the grass looks greener on the other side, stop staring, comparing, and complaining, and start watering the grass you’re standing on.“

Eugene Cho

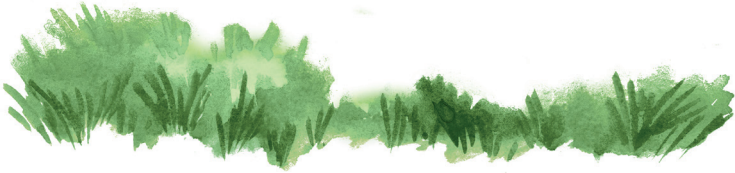

Ten, kdo psal můj osud, si ze mě udělal pěkně hnusnou legraci.

Složil mi k nohám celý svět, a pak mi vzal slunce. Potom olivový háj. Domy a moře, hvězdy a květiny. Až jsem zbyla jen já. Držela jsem za ruku malou sestru a v druhé ruce jsem svírala kufr. Můj táta se sklonil a ovinul mi svoje velké ruce kolem ramen a dal mi pusku do vlasů. Pak dlouze obejmul i Penelopu. Do ruky mi vtisknul knížku „Alenka v říši divů“, kterou mi předčítal asi dvacetkrát, pořád dokola, takže byla už ohmataná, měla pár natrhnutých listů a uvnitř byly nějaké čmáranice.

No a pak se otočil. Zamával. Matčiny ruce nás zahnalý do auta, připoutaly mě, pak Penelopu, nakonec i ona nasedla do auta a zapnula si pás. Zavřela dveře. A rozjela se.

A pisatel mojí knihy osudu jen nečinně pozoroval, co se to sakra děje.

Když se ráno vzbudím, Penelopa ještě spí. Světle hnědé vlasy má rozprostřené po polštáři, jedna ruka jí visí dolů a noční košili má vyhrnutou. Potichu, abych ji nevzbudila, vezmu do ruky rozečtenou knihu, která leží na mém nočním stolku, překročím kousky oblečení a papírů, které se válejí na podlaze mezi našimi postelemi, a vyjdu na chodbu. Je osvětlená slunečními paprsky a světlé dlaždice se lesknou a třpytí a studí mě do bosých nohou. V kuchyni zapnu kávovar a sáhnou po jednom z muffinů, které Penny včera večer pekla. Usadím se s ním i s kafem na gauč a otevřu knihu.

V tomhle bytě bydlíme od mé třetí třídy. Úplně nejdřív jsme se nastěhovaly k mojí tetě, mámině sestře, která byla v tu chvíli jediný člověk v Česku, který na mámu nebyl rozzlobený. Tam jsem začala chodit do školy a úkoly si dělala u kuchyňského stolu, zatímco se máma dohadovala u sporáku s tetou, kolem běhala Penelopa a v sedačce řvalo mimino. Nesnášela jsem to tam, ještě víc, než nesnáším střední školu, ještě víc, než nesnáším Kobylisy, kde bydlíme teď.

Moje vzpomínky na první třídu jsou jedny z nejhorších. Prvňáci si sice nestrkají hlavy do záchodů, ale i tak pro mě bylo chodit mezi české děti utrpení. Schovávaly mi po hodině tělocviku oblečení, takže jsem občas musela zůstat po celý den ve cvičebním úboru, parodovaly můj přízvuk, vysmívaly se mi, když jsem si občas nedávala pozor na pusku a povídala si sama pro sebe nebo mluvila nahlas se svými imaginárními kamarády. Moje máma to neví. Myslí si, že jsem prostě jenom uzavřená a stydlivá, i když i to ji štve. A jak.

Já si nemyslím, že bych byla uzavřená. Aspoň jako malá jsem nebyla. Táta mi vyprávěl, jak jsem žvatlala před sousedkami lámanou

češtino-italštinou a ony vzdychaly a hladily mě po světlých vláskách, jak jsem se seznamovala s dětmi na hřišti a jak jsem všem v jednom kuse vyprávěla příběhy o vlách. Říkal, že je normální, že jsem se změnila, ale já tomu nevěřím. Já si myslím, že jsem mohla být klidně stejná jako Penelopa. Mohla jsem vyhrávat soutěže s dramatickým kroužkem, mít spoustu kamarádek a jezdit na castingy. Nebo když ne dramatické soutěže, mohla jsem prezentovat svoje příběhy, svoje povídky, mohla bych snít o tom, že napíšu knihu. Ale takhle... Takhle jsem to já a o žádnou pozornost lidí nestojím.

Za mnou se ozve šoupání bačkor po podlaze a někdo šustí pytlíkem. Za chvíli si už vedle mě sedá Pen a nabízí mi kus čokolády. Vždycky si dává k snídani kus čokolády, myslím, že se to jako malá naučila u babičky. Odmítnu a ona se rozpovídá. Hodně mluví, už od malička, kdy jí ještě nikdo nerozuměl. Nevím, kde pořád bere témata, ale je plná slov. To je jedna z mála věcí, které máme my dvě společné – jen ona je pouští ven a šíří je kolem sebe. Já ne.

„V poslední době se mi pořád zdají hrozně podobné sny. Myslím, že to určitě něco znamená, musím si to dneska najít ve snáři na internetu. Objevuje se tam pořád naše angličtinářka – což možná můžu vysvětlit prostě tak, že mě pořád ještě nevyzkoušela, aby se rozhodla, co mi dá na vysvědčení – pak tam je Týna a jí čokoládu a taky se mi pořád zdá o jednom klukovi ze třídy. Ale jako už asi pět nocí po sobě. Jednou seděl před naším barákem, na zemi – fakt nechápu, proč dřepěl na chodníku – pak se mnou seděl v autobuse a dneska jsem ho v tom snu potkala v knihovně. Jo, a taky se mi dost zdá o tátovi. Ale to taky není nějak moc záhadný.“

S tátou se vidáme každého půl roku. Většinou nás bere v létě někam k moři a v zimě buď na hory, nebo do evropských měst, jako je Paříž, Londýn nebo Amsterdam. Jediná země, kam nejezdíme, je Itálie. Máma to zakázala, když mi bylo devět, čímž ještě víc pokazila můj vztah k ní. Doteď tomu nerozumím. Stejně jako nerozumím tomu, proč vůbec z Itálie odešla, proč se vrátila sem. Problém je v tom, že táta se s ní nechce hádat a Penelopa drží s ní. Byly jí sotva čtyři, když jsme se odstěhovaly, takže si pamatuje jen něco málo z pozdějších návštěv. A nikdy neměla problém do Česka zapadnout.

„Ty vážně věříš tomu, že nějaký internetový snář ti s tím pomůže?“ zeptám se pochybovačně.

„Říká ta, co si nechá do e-mailu posílat každý pondělí horoskop,“ zasměje se.

„No dobře, ale jednou jsem si hledala ve snáři, co znamená, když se ti zdá o letadlech, a napsalo mi to, že buď budu cestovat letadlem – páni, to je teda překvapení – anebo se blíží moje smrt. No letadlem jsem neletěla a jsem pořád živá, pokud vím.“

Penelopa se rozesměje. „Tak si koupím nějaký snář jako knihu. Jé, to je dobrý nápad, stejně nevím co s penězi, které mi dala babička za to první místo v recitaci.“

„Hlavně ale prosím tě, než to koupíš, zkontroluj, co píšou pod heslem, letadlo a let letadlem, jo?“ Položím jí ruku na rameno a ona se zahihňá.

„Zkontroluju. Co budeš dneska dělat?“

„Ještě nevím. Asi to, co normálně,“ pokrčím lhostejně rameny. O nedělích jsem většinou zalezlá v posteli s knihou nebo notebookem, tak jednou za měsíc ke mně přijde Martin a společně se učíme. „Co ty?“

„No...“ upře pohled na čokoládu, kterou má položenou v klíně. „Mamka mě chce vzít na nákupy. Koupit nějaké kraťasy a tak.“

„Mhm.“

„Nepotřebuješ něco? Třeba boty? Ty tvoje tenisky už jsou trochu ošoupaný,“ zvedne ke mně trochu nadějně oči.

„Ne, jsou v pohodě. Promiň, Penny, nechci s vámi jet nakupovat.“

„Nejezdíš nikdy. Je to zábava, vážně. Navíc by sis mohla skočit do knihkupectví. A dáváme si s mámou vždycky strašně dobrý smoothie.“

Ani neví, jak ráda bych pro jednu jela. Procházela se po obchodním centru s mámou a mladší sestrou, dávala si s nimi smoothie, probírala se tílky a regály s botama a nakrucovala se před zrcadlem. Sice mě móda nějak zásadně nebere, ale jaká holka nechce před začátkem léta nakupovat oblečení a laky na nehty?

Ale nemůžu.

Můj vztah s mámou je... Jiný, než ho má s Penelopou, než ho mají jiné matky se svými dcerami. Odměřený. Neupřímný. Pokažený.

„Ne, Pen, jeďte beze mě. Víš, že já na nákupy moc nejsem,“ pousměju se. „Budu si číst.“

„No dobře. Ale aspoň jsem to zkusila.“

Máma s Penelopou odjely (máma se ani *nezeptala*, jestli nechci jet s nimi, jen prohlásila něco o tom, že netuší, jak si jednou najdu klu-ka) a já se zase zavrtám do postele s knížkou. Nasadím si sluchátka, protože jsem už dávno odvykla čtení v tichu a z otevřeného okna mi do pokoje proudí lehký větřík a sluneční paprsky. Dlouho ale nad knihou nevydržím. Myšlenky mi odlétají jinam, a když jeden odstavec čtu už popáté, protože pořád ještě nevnímám, co v něm stojí, zaklapnu knihu, vezmu tenisky, zamknu byt a jdu si zaběhat.

Snažím se běhat tak třikrát do týdne. Začala jsem asi před rokem, kdy jsem dostala pocit, že bych se sebou měla něco dělat. Do té doby jsem chodila většinu času v jedněch černých kalhotách a volné tmavě modré mikině s kapucí, můj šatník měl tak polovinu toho, co ten Penelopy, vlasy jsem nosila pořád v culíku, nemalovala jsem se, měla akné a – přízněme si to – začala jsem tloustnout.

Mámu moje změna potěšila. Teda pokud se věta „Konečně je aspoň trochu vidět, že jsi holka, začínala jsem se bát, že to v porodnici popletli“ počítá jako projev radosti.

Takže když klusám po parku, připadám si zase líp a můj špatný pocit z toho, že Pen s mámou nakupuje, zatímco já jsem jako vždycky zůstala doma, pomalu odplová. Do popředí se dere vymyšlený dialog mezi dvěma sestrami, který mi začíná běžet hlavou. Dvě vymyšlené dívky beze jmen se dohadují o svých rodičích. Skoro vidím rozčilenou blondýnku, jak si prohrabává vlasy, rázuje po pokoji a něco náruživě vykládá. V hlavě si poznamenám, abych se k rozhádaným sestrám někdy zkusila vrátit na papíře. Sleduji při tom svoje fialové tenisky, jak se odrážejí od cestičky, levá, pravá, levá, pravá, a snažím se zrychlovat, měním tempa z pomalejšího na rychlé podle rytmu písničky, co zrovna hraje ve sluchátkách, a celou dobu koukám na ty tenisky, takže si ani nevšimnu, že kousek přede mnou stojí holka s hlavou zvednutou k nebi, dokud do ní nevrzím.

Zapotácí se a zašermuje rukama, vidím její překvapený obličej, zatímco já tvrdě dopadám na zadek a křičím. Jakmile dopadnu, začnu se hned překotně omlouvat, koktám, jsem rudá až za ušima a očištuji si písek z dlaní.

„To je v pohodě,“ odpoví holka, zazubí se a podá mi ruku. Když se zvednu, začnu si ji prohlížet. Má levandulově fialové rovné vlasy sestřižené do mikáda, na hlavě má černý baret a oči má obtažené tlustou černou linkou. Je menší než já a má drobnou postavu, oblečenou do retro námořnického trička a dlouhé černé sukně. K tomu má

na nohou lihovkou pomalované bílé kecky, takže vypadá jako malá Francouzka, která si není jistá, v jaké době žije.

Usmívá se na mě po celou dobu, co si ji důkladně prohlížím, pravděpodobně na to musí být zvyklá. Když se jí znovu podívám do očí, natáhne ke mně ruku, tentokrát kvůli pozdravu.

„Já jsem Natálie. Těší mě.“

„Ehm. Serafína.“

„Ježíši, to je krásné jméno. Co já bych za to dala, jmenovat se nějak zajímavě... Problém je v tom, že oba moji rodiče jsou děsně *normální*. No vážně, znám nejmíň deset dalších Natálií. Ale uvažuji o tom, že si nechám dát nějaké druhé jméno, třeba Noemi nebo Elektra.“

„Aha. No... Děkuji. Věř mi, ani já nemám nijak zajímavé rodiče. Nebo aspoň mámu ne. Je naprosto, totálně a úplně *nudná*,“ odmlčím se a pohrávám si při tom s konečky vlasů. „A taky děsně normální.“

„Ale dala ti suprový jméno.“

„Ve skutečnosti ho vybíral táta,“ pokrčím váhavě rameny.

„Ale jak ti říkají?“ zeptá se a zahihňá se. „Myslím, jestli má tvoje jméno nějakou zkráceninu.“

Trochu zrudnu. Jistě, *suprový* jméno, když lidi vždycky napadne zeptat se na tohle. „Říkají mi *Ess*. Vymyslel to táta, když jsem byla malá.“ *Ess a Pen, moje dvě velké holky*, říkal o nás vždycky táta. Zato máma mi snad nikdy neřekla jinak než *Serafíno*. Nejspíš by mi tak řekla, i kdyby neměla dost času na to, to vyslovit.

„Kam chodíš na školu?“ pokračuje v konverzaci Natálie, usmívá se na mě a trochu se na chodidlech pohupuje dopředu a dozadu, jako by nevydržela stát klidně. Všimnu si, že má na keckách nakreslené hlavně kytičky a do toho krasopisným písmem vepsané nějaké věty.

„Jsem tady na gymplu,“ mávnu neurčitě rukou. „V prváku.“

„Aha. Já dojíždím do centra na uměleckou. Co tady vlastně děláš? Myslím v parku? Chodíš běhat?“

„Jo,“ nejdřív jsem chtěla zůstat jen u toho, ale pak ze mě vypadne: „Moje máma jela s mladší sestrou nakupovat. Nikdy nejezdím s nimi, takže se mi nechtělo zůstat doma.“

„Nerada nakupuješ?“

„Já ani nevím,“ odpovím a zašoupu teniskama o šterk. „S mámou asi ne.“

„Mně by hráblo. No já si musím všechno kupovat sama. Můj kámoš rezolutně odmítá trávit se mnou odpoledne v obchodě, ani když je to třeba nějaký úžasný second hand. A ve škole jsem si nikdy nenašla kamarádky, kterým bych zavolala a vyrazila nakupovat.“

Umělecká má spoustu výhod, všude kolem tebe jsou najednou lidi, co jsou stejně divní a rádi malují a sdílejí tvoje nadšení pro umění, ale... Někdy už mi to začíná lízt i ušima. Pozvěří střídají opravdový cvoky...“

„Proto se bavíš s úplně cizí holkou, která tě málem povalila na zem v parku?“

„Možná,“ odpoví. „S Felixem jsem se vlastně seznámila taky tak. Teda ne, že by do mě *narazil*, spíš jsme narazili na sebe.“

„Mně vlastně přijde něco takového dost divný,“ řeknu po pravdě. „Já sice nejsem na umělecký, ale lidi ve škole taky nejsou...“

„skvělý!“ skočí mi do řeči a roztáhne rty do ještě širšího úsměvu. „Takže můžeme být kamarádky. Třeba je to osud, že jsi do mě takhle vrazila. Nějaké znamení.“

Kamarádky? Už dlouho jsem žádnou neměla. Když si máma konečně pronajala byt a přestěhovaly jsme se od tety, nějaký čas jsem se kamarádila se dvěma holkami, které se mě ujaly. Myslela jsem si, že by to mohlo fungovat. Pozvala jsem je k nám domů a udělaly jsme si přespávačku, jako normální holky ve třetí třídě. Můj přízvuk za ty roky zmizel, už jsem se poučila a mluvila jen v duchu. Pravda, nemluvila jsem tím pádem skoro vůbec, ale spolužáci se mi nepošklebovali. Poslouchala jsem, o čem si ty holky povídají a lakovala jim při tom nehty.

Jenže pak našly můj blok s příběhy. Přečetly si moje povídky, kde hlavní postavy byly víla, princezna, kouzelnice, a označily mě za malou holku, za podivínku. Vyfotily si moje texty na mobil a pak je předčítaly ostatním dětem, když jsem nebyla ve škole. Někteří na mě pak začali šišlat a říkat věty jako „byla ses dnes zase projet na jedno-rožci, princezno Serafíno?“ a „kde jsi vzala ta krásná křídla, prosím tě?“. Jeden z mála, co se nesmál, byl Martin, se kterým jsme pak uzavřeli spolenectví. Každopádně si od té doby svoje tajemství střežím opatrněji. A nepíšu o vilách.

Vůbec nechápu, jak by to mohlo fungovat, proč si ta holka myslí, že by si se mnou rozuměla. Můžu teď prostě najednou vrazit do holky v parku a najednou kamarádku mít? Mít kamarádku, se kterou vyrazím v neděli na nákupy, se kterou budu trávit volný čas o prázdninách, které budu věřit?

Mít kamarádku a ukázat mámě, že nejsem ještě úplně ztracený případ?

„Tohle je fakt šílený. Ale jo, můžem být kamarádky,“ odpovím a cítím, jak se najednou usmívám na úplně cizího člověka, tak široce, že se mi skoro trhá pusa.

Pen ani mámě zatím o Natálii nic neřeknu. Nevědí, co jsem celý den dělala, myslí si, že jsem si prostě jen četla, že jsem byla zase *v tom svém světě*, ze kterého se někdy tak docela nevynořím. Že jsem byla ve stavu, kdy přijdu do kuchyně a zapomenu, co jsem chtěla udělat, a kdy vyhazuji nůžky a obal od bonbonů věším na háček.

Místo toho jsem chodila celý den po Praze. S Natálií jsme metrem dojely do centra a hrály si na turistky, co se fotí u Vltavy, pózují před sochami, prodírají se davem lidí a kupují si hnusnou českou zmrzlinu. Dnes jsem poprvé viděla Prahu i samu sebe jinýma očima, *Natáliinýma* očima. Ukázala mi na tom městě ty hezké věci, kvůli kterým sem jezdí lidé z celého světa, a ukázala mi způsob, jak si takových věcí všímat.

Povídaly jsme si o spoustě věcí. Dozvěděla jsem se, že by Natálie chtěla vlastnit galerii. „Je to mým snem už od malička. Moji rodiče jsou oba právníci a nikdy na mě neměli moc času – tak mě nechávali u tety, která v jedné galerii pracovala. Vydržela jsem třeba hodinu jen sedět před obrazem, koukat na něj a poslouchat, jak si mezi sebou návštěvníci povídají.“ Řekla mi, že kromě malování a chození do galerií taky ráda plave a chodí na procházky. A když ze mě nakonec dostala, že mým koníčkem je psaní, okamžitě vyhrkla, že mě musí seznámit s Felixem, což je ten její kamarád, na kterého „narazila“ na nějaké výstavě, když byla v prváku, a s jehož bratrem už přes rok chodí. Já ale zatím nechci poznat jejího kamaráda. Chci mít Natálii jen pro sebe.

Vyměníme si telefonní čísla a dáme si sraz v pátek v kavárně, kousek od parku. Domů se vracím s úsměvem a s pocitem, jako bych měla červené tváře od větru a rozčuchané vlasy, i když v zrcadle

vypadám stejně jako ráno. Jen mi víc září oči. Penelopa s mámou se vrátí jen chvíli po mně, ověšené taškami a utahané. Pen mi běží hned předvést troje nové kraťasy, páskové sandály, halenku a já nevím co ještě a máma na mě v kuchyni mluví, zatímco já nepřítomně listuju knihou a ona chystá těsto na palačinky s nutellou a jahodami. Moje máma totiž musí dělat všechno stylově – žije stylově, stylově se obléká a i stylově vaří, takže její jídlo vypadá přesně jako na instagramových účtech blogerek, co píšou o jídle.

„Potkaly jsme v nákupáku nějaké holky od vás, Penelopa je pozнала. Ptaly se na tebe, myslím, že se jedna jmenuje Lucka. Není to ta, se kterou sedíš?“

„Hm.“

„Řekla jsem jim, že si myslíš, že na nakupování s mámou už seš moc stará. Třeba bys mohla jít příště do obchodáku s nimi.“ Zní to jako výčitka. Celý týden se nic moc nedělo. Moc dlouho bylo ticho a to už mámu zřejmě přestalo bavit.

„Mami, nechci po tobě, abys mi dělala dohazovačku kamarádek. Nechci s těmahle holkama chodit nakupovat. Ty je neznáš ani nevíš, jaký k tomu mám důvody.“

„Vím. Nebaví se s tebou, tak je to.“

„No, nebaví. A já se nebavím s nimi. Ani jedna strana o to nestojí. Kamarádím se s Martinem.“

Máma se otočí a nadechuje se, aby odpověděla nějakou pěkně peprnou poznámkou, ale do kuchyně znovu vtrhne Penelopa a po ponožkách se sklouzne ke svojí židli.

„Mohla by u nás zítra spát Týna? V úterý máme už od sedmi zase třídnickou hodinu a od nás je to ke škole blíž. Ach jo, *nesnáším* třídnické hodiny. Představte si, že si Strnadová najednou usmyslela, že chceme třídní zvířátko, a celá třída se kvůli tomu teď hádá. Stejně nakonec vyberou něco hnusného a nikdo se o to nebude chtít starat a Strnadová už teprve ne. Já bych chtěla tak hrozně moc lviče...“

„Jo, asi by mohla.“

„Co?“ zarazí se Penelopa, která se jako vždy ztratila v obsahu svého sdělení. „Jo aha, Týna. Skvělý. Jdu jí to napsat.“ A zase odhopsá. Odletí. Odplachtí. Jo, Penelopa plachtí.

Chci se taky zvednout a jít se zašít do pokoje, ale máma se mnou ještě neskonzčila.

„Co jsi vlastně dneska dělala?“ zeptá se a naleje těsto na pánev.

„Byla jsem běhat. A pak...“ nadechnu se. Kdybych jí to řekla, došly by jí argumenty. Otočila by se. Podívala by se na mě a chvíli by

mě zkoumala. Pak by se usmála, jako když jsem byla malá a nosila jí kamínky a mušličky z moře. A pak by to začalo. Zvala by Natálii k nám, organizovala by nám program, uspěchala to, možná ji i odradila. Vždyť se s Natálií ještě ani pořádně neznáme. Možná se s ní přestanu bavit stejně rychle, jako jsem začala, a akorát mámu zase zklamou, „...jsem si četla.“

„Jak jinak,“ nepodívá se na mě a nic dalšího nedodá.

Zvednu se a zmizím.

Penelopa plachtí, já mizím.

V pátek po škole jenom hodím učebnice domů, pozdravím se s Penny a řeknu, že jdu ven. Do uší si strčím sluchátka a vypadnu. Pen se na nic neptá a mě napadne, že bych mohla zůstat venku déle, aby máma viděla, že jsem někde pryč. Natálie v kavárně ještě není, tak se posadím ke stolku kousek ode dveří a objedná si citrónovou limonádu. Jen tam tak sedím a dívám se po ostatních lidech v kavárně. Kousek ode mě sedí blondýna s dlouhými nalakovanými nehty, před sebou kávu a něco hrozně rychle píše na telefonu. Pak je tam maminka s chlapčkem, který se zamračeně šfouká v dortu a v rohu sedí nějaký pár s propletenými prsty.

Po chvíli se otevřou dveře a do kavárny vejde kluk. Je vysoký, může mu být tak osmnáct nebo devatenáct. Má tmavé vlasy, trochu moc dlouhé a rozčuchané a na sobě modrou mikinu, z jejíž kapsy čouhá propiska. Za ním vejde Natálie, která vedle něj vypadá ještě menší a drobnější, kluk jí podrží dveře a zase za ní zavře, zatímco Natálie se už s úsměvem hrne ke mně.

„Ahoj, Serafíno.“ Je slyšet, jak si moje jméno vychutnává. Musím se tomu usmát. „Čekáš dlouho?“

Zavrtím hlavou. Natálie si hodí batoh na zem a posadí se naproti mně. Sedla jsem si ke stolku pro dva, ale to nevádí, ten kluk si prostě přitáhne židli od vedlejšího stolu a přisedne si taky. Najednou se mě zmocní absurdní pocit, jako bych byla na nějakém praštěném přijímacím pohovoru.

„Fajn, Serafíno,“ znovu to jméno protáhne, „tohle je Felix, už jsem ti říkala, jak jsme na sebe narazili, a taky, že vás musím seznámit, protože oba rádi píšete. Felixi, tohle je Serafína.“

„Ehm, ahoj, Felixi.“ Začínám být nervózní a znovu ztrácím schopnost normálně mluvit. Tím normálně myslím bez všech „ehm“ a „no“ a odmlk a bez nervózního žmoulání lemu mikiny nebo ubrusu nebo všeho, co mi přijde pod ruku. Netuším, co dalšího mám říct. Připadám si zase jako malá holka, když nás máma dotáhla na nějaký její pracovní večírek nebo sraz s kamarádkami a nás poslala za ostatními dětmi. Nevěděla jsem, co mám dělat ani říkat, a tak jsem vždycky jenom stála a snažila se nevypadat moc „divně“, jak mě často napomínala máma. („*Nekoukej tak přihloupě. Nekul tak ty oči. Vypadáš divně.*“) Ani teď nevím, co dělat, a tak zaměstnávám celou svou mysl tím, že se soustředím na máminy rady.

„Tak co, jak se máš?“ zeptá se Natálie.

„Ale jo, ujde to. Těším se na víkend.“

„Chtějí toho po vás ve škole hodně?“

Pokrčím rameny.

„Po nás docela jo,“ pokračuje Natálie, když nic neříkám. „Ale není nic lepšího než dělat úkoly, které se týkají něčeho, co tě baví. Já vím, že už jsem ti tohle nejspíš říkala,“ zasměje se. „Ale hrozně ráda o tom mluvím.“

„Mluví o své škole v jednom kuse,“ přitaká Felix. „Můj bratr jí pořád říká, že jí tohle vzdělání k ničemu nebude, ale...“

„Ale aspoň jsem šťastná,“ doplní ho Natálie.

„To musí být fajn,“ přikývnu.

V tu chvíli k nám přijde servírka a Natálie s Felixem si objednájí pití. Když odejde, Felix kývne hlavou směrem k zamračenému chlapečkovi u nedalekého stolu a zamumlá něco o cvrkádách a cvačcích, čemuž nerozumím, a Natálie se rozesměje.

Žmoulám v ruce knoflíček na kapse od kalhot.

„Takže ty píšeš,“ řekne pak Felix a položí si lokty na stůl.

„Jo.“ Nechci o tom mluvit. Natálii jsem o svém psaní včera řekla, *musela* jsem jí to říct, neudržela jsem se. Ale jinak o tom nerada mluvím. Nechci, aby nějaký cizí kluk vůbec věděl o tom, že píšu.

„A co? Povídky? Romantiku?“

„Tak nějak... Většinou.“ Zase se odmlčím.

Jediný, komu jsem o psaní vůbec kdy řekla, byl táta. Ani Penelopa o tom neví.

„Taky píšu povídky,“ přikývnu. Zamyšleně mě při tom zkoumá pohledem, což je dost nepříjemné. Taky si trochu kouše ret. „A co jinak? Ráda čteš?“

Přikývnu. Napadne mě, co si o mně musí ten kluk myslet.

„Knihomolka, jak jsem pochopila,“ řekne Natálie.

„Nemám ráda slovo knihomol,“ vypadne ze mě. „Zní to jako nadávka.“

„Nadávka? Tak jsem to nemyslela.“

Trochu zrudnu. „Já vím. Ale stejně to tak zní. Jako by to byl člověk, který ty knihy jí, který je na nich závislý.“

„A ty nejses?“

„Asi jo,“ pousměju se váhavě. „Ale přijde mi, že knihomol je podobný slovo jako *šprt*, *nerd* nebo *mimoň*.“ A že s těmi slovy mám osobní zkušenost. Se všemi.

„Má pravdu,“ Felix přikývne a povzbudivě se na mě usměje. Ku podivu se kvůli tomu cítím ještě hůř. „Knihomol zní divně. Jako člověk, co čte víc, než dělá všechno ostatní, což by se dalo interpretovat jako člověk, co je prostě trochu *mimo*.“

„Což ale nemusí být,“ zamumlám, v obličeji už úplně rudá.

„To taky netvrdím.“ Felix se na mě znovu usměje.

„Serafíno,“ Natálie se rozesměje. „Vážně nemusíš být tak nervózní. Působíš úplně stejně, jako když mě na základce zkoušeli z fyziky. My ti hlavu neukousnem.“

Pokusím se o úsměv.

„A ten učitel ti ji ukousl?“ zeptá se Felix Natálie.

„Jo. A pak ji přede mnou ještě požitkářsky rozžvýkal.“

„No jo,“ odpovím. „To občas fyzikáři dělají.“

Večer zapnu počítač a otevřu svoji poslední rozepsanou povídku. Napíšu pár slov a zase je smažu. Chvilí si koušu spodní ret a pak vymažu rovnou celý poslední odstavec. Zkousím pracovat na nějakém dialogu, který nikam nevede. Otráveně si vjedu rukama do vlasů.

Občas mám hlavu plnou slov, myšlenek a pocitů, ale neumím je správně podat na papír. Chci psát, ale v tu chvíli si připadám podivně malá a podivně prázdná, jako bych neměla co říct. V knize „Fangirl“, jedné z mých oblíbených, mám podtržený citát: „*Když píšu vlastní věci, je to jako plavat proti proudu. Nebo... Padat z útesu a chytat se větví, snažit se ty větve vymyslet.*“ Překvapilo mě, jak silně jsem si uvědomila, že jo, jo přesně takový pocit to je. V té knize jí na to odpoví její profesorka tvůrčího psaní, že to tak *má* být. Teď s žádným svým textem ale nemůžu pohnout. Otevřu nový dokument a chvíli se

babrák v pocitech, ale přijde mi, že to jsou jen samé nesmysly, prázdná a zbytečná slova, a tak dokument rovnou znovu vymažu.

Myšlenkami se zase vracím k dnešnímu odpoledni v kavárně. Po zbytek dne jsem toho moc neřekla, mluvili spíš oni. Občas se mě jeden z nich na něco zeptal a já odpovíděla. Párkrát jsem si něco vymyslela, třeba když Felix nadšeně vyprávěl o Linkin Park a ještě nějaké rockové skupině a pak se mě zeptal, co poslouchám za hudbu. Nebyla jsem schopná mu popravdě říct, že se mi rock nelíbí a nejraději poslouchám The Chainsmokers nebo Shawna Mendese. Tak jsem raději použila svoje nic neříkající „všechno možné“.

Všimla jsem si, že si mě Felix občas prohlížel, jako by se snažil na něco přijít. Nejsem si jistá na co. On sám pro mě je záhadou. Jsem z něj nervózní. A něco na něm je. Něco, co mi bránilo rozumně uvažovat, protože jsem všechno, co jsem cítila, nervozitu a strach, všechno jsem to cítila tak nějak... víc. Je jiný než ostatní kluci, se kterými sice nevím, co mám říkat, ale necítím se kvůli tomu tak neskonale trapně. Když jsem s jinými lidmi, prostě mlčím a oni rozhovor se mnou rychle vzdají. Ale Felix se ze mě snažil něco dostat, takže jsem si připadala ještě pitoměji.

Nechápu, proč jsem se nedokázala uklidnit, ale teď si nejsem jistá, jestli tohle „přátelství“ neskončí stejně tak rychle, jako začalo. Tahle myšlenka mě zabolí a celá moje radost, co se ve mně nahromadila od neděle, vyprchá jako splasklý balónek. Nejsem člověk, se kterým by se bavili lidi jako Natálie a Felix. Nevím, proč jsem si někdy něco takového vůbec myslela. V tu chvíli se mi rozezvoni telefon. Je to Natálie.

„Holka, holka,“ řekne místo pozdravu. „Promiň, nevěděla jsem, že ti dělá takový problém mluvit s cizími lidmi. V neděli jsi tak nevypadala. No, nevadí. Máš zítra čas?“

Jako by mi dávala druhou šanci. Nadechnu se a odpovím: „Měla bych mít.“

„Skvěle. Chtěla bys něco podniknout?“

„S Felixem?“ zeptám se opatrně.

„Jestli chceš, klidně jenom my dvě. Jestli se Felixe bojíš...“

„Nebojím se ho.“

„Tak co se stalo?“ zeptá se, ale nezní nijak vyčítavě. Jen zvědavě.

„Promiň, já...“

„Za co se proboha omlouváš?“ zeptá se a trochu se zasměje.

„Nevím.“

„No, fajn, tak se neomlouvej a řekni mi, co se stalo. Jenom mě to zajímá.“

Odmlčím se. „Já... asi nerada mluvím s lidmi. A už vůbec ne se staršími kluky. S kluky, jako je on. S cizími.“

„Řekl něco blbě?“

„Nemyslím si, že je to Felixem. Asi spíš mnou,“ zasměju se. Zní to jenom trošku přiškrceně.

„Takže zítra jenom my dvě?“

Nejdřív mám trochu chuť vyhrknout něco na způsob „ano, ano, ano prosím“, ale pak se donutím říct: „Je to na tobě.“

„Ale radši bys, aby tam nebyl, co?“ slyším, jak se směje. „Dobře, tak zítra jenom my dvě.“